

Marian Płachecki

"Fabularność współczesnych form narracyjnych", Ryszard Handke [w:] "Studia o narracji" Red. J. Błoński, J. Jaworski, J. Sławiński, Wrocław 1982 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 26/1-2 (87-88), 331

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/I/ GŁOWINSKI Michał: Dokument jako powieść. /W:/ Studia o narracji. Red. J. Błoński, S. Jaworski, J. Sławiński. Wrocław 1982, Oss., PAN IBL. Z Dziejów Form Artystycznych w Literaturze Polskiej, t. LIX, s. 193-206.

Interpretacja dzieł Oscara Lewisa ("Sanchez i jego dzieci...", "Rodzina Martinezów...", "Nagie życie") traktowanych jako nieoczekiwane spełnienie Zolowskiego programu powieści-dokumentu ludzkiego. Analityczna lektura prac socjologa amerykańskiego staje się punktem wyjścia dla obserwacji odnoszących się do zasięgu i płaszczyzn wpływu powieści - tej uprzywilejowanej współcześnie formy wyrażania doświadczenia personalistycznego - na pozaliterackie formy wypowiedzi (zwłaszcza narracyjnej).

BP/87/88/11

M.P.

/I/ HANDKE Ryszard: Fabularność współczesnych form narracyjnych. /W:/ Studia o narracji. Red. J. Błoński, S. Jaworski, J. Sławiński. Wrocław 1982, Oss., PAN IBL. Z Dziejów Form Artystycznych w Literaturze Polskiej, t. LIX, s. 123-141.

Autor broni przeświadczenia o istotności płaszczyzny fabularnej w prozie współczesnej. Osłabienie asertoryczności w nowszej powieści oraz przenikanie do niej wątków autotematycznych jedynie komplikują - nie zaś likwidują - funkcje szeregu zdarzeniowego. Analizując "Nic albo nic" Tadeusza Konwickiego pokazuje, że czynnikiem rozsadzającym od wewnątrz epickość utworów autotematycznych jest nie tyle odejście od kauzalnego ujmowania biegu wypadków, co rezygnacja z opowiadania jako autor-skiej rekonstrukcji p o z n a n y c h u p r z e d n i o sensów rzeczywistości przedstawianej na korzyść fabularyzacji samego p r o c e s u poznawczego. Konsekwentna postawa autotematyczna sprawia, że powieść nabywając nowych wartości grzęźnie zarazem w swoistym "lirycznym impasie".

BP/87/88/12

M.P.